Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
NIILO JÄÄSKINEN
prezentate la 8 martie 2012 [1]

Cauza C-28/11

Eurogate Distribution GmbH
împotriva
Hauptzollamt Hamburg-Stadt

[cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Finanzgericht Hamburg (Germania)]

„Codul vamal comunitar — Antrepozit vamal — Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 — Articolul 204 — Nașterea datoriei vamale în urma neexecutării unei obligații — Înscriere tardivă în evidența operativă”

I — Introducere

1. Regimul de antrepozit vamal prevăzut de Codul vamal [2] permite depozitarea într-un antrepozit vamal a mărfurilor necomunitare fără ca aceste mărfuri să fie supuse taxelor la import.

2. Gestionarea unui antrepozit vamal privat, care este un regim vamal economic suspensiv, necesită eliberarea unei autorizații și trebuie să respecte anumite condiții [3]. Persoana desemnată de autoritățile vamale trebuie, printre altele, să țină evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal. Această evidență operativă trebuie să indice permanent stocurile curente de mărfuri care se află în continuare sub regim de antrepozit vamal.

3. În acțiunea principală, Eurogate Distribution GmbH (denumită în continuare „Eurogate Distribution”) a fost autorizată să gestioneze un antrepozit vamal privat. Nu se contestă faptul că, prin reexportarea lor, mărfurile depozitate în antrepozitul vamal în cauză au primit o nouă destinație vamală admisă, astfel încât regimul vamal a fost încheiat în mod legal [4].

4. Cu toate acestea, s-a dovedit că Eurogate Distribution nu și-a respectat obligația de a înscrie scoaterea mărfurilor în evidența operativă la momentul scoaterii mărfurilor din antrepozitul vamal, ci a făcut acest lucru mult mai târziu.

5. Pe baza acestei constatări, Hauptzollamt Hamburg-Stadt (denumit în continuare „Hauptzollamt”) a impus taxe vamale, în temeiul articolului 204 din Codul vamal, asupra mărfurilor înscrise tardiv în evidența operativă.

1 — Limba originală: franceza.

2 — Regulamentul Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005 (JO L 117, p. 13, Ediție specială, 02/vol. 17, p. 220, denumit în continuare „Codul vamal”). Codul vamal a fost abrogat prin Regulamentul (CE) nr. 450/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 aprilie 2008 de stabilire a Codului vamal comunitar (Codul vamal modernizat) (JO L 145, p. 1), anumite dispoziții din acesta intrând în vigoare la 24 iunie 2008. Ținând cont de data faptelor din acțiunea principală, acesta rămâne sub incidența normelor Codului vamal.

3 — A se vedea articolul 84 alineatul (1) și articolele 85 și 87 din Codul vamal.

4 — A se vedea articolul 89 alineatul (1) din Codul vamal.

6. Sesizat cu o acțiune formulată de Eurogate Distribution împotriva deciziei de impunere, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Fiscal din Hamburg) (Germania) a adresat Curții o întrebare preliminară urmărind să se stabilească dacă încălcarea obligației de a înscrie scoaterea mărfurilor din antrepozitul vamal în programul informatic existent în acest scop, chiar dacă marfa a primit o nouă destinație vamală admisă la încheierea regimului vamal, determină nașterea unei datorii vamale în temeiul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal.

7. Ca și cauza Döhler Neuenkirchen (C-262/10), aflată pe rolul Curții, în care vom prezenta concluziile noastre tot astăzi, care privește prezentarea tardivă a decontului de încheiere în cadrul unui regim de perfecționare activ, prezenta cauză va permite Curții să precizeze condițiile în care ia naștere datoria vamală în temeiul articolului 204 din Codul vamal. Deși faptele și omisiunile care ar putea da naștere unei astfel de datorii în temeiul articolului menționat sunt diferite în aceste două cauze, trebuie să se constate că ele au în vedere interpretarea aceleiași dispoziții legale și că ambele privesc regimuri vamale suspensive, și anume regimul de perfecționare activ în cauza C-262/10 și cel al antrepozitului vamal în cauza C-28/11.

II — Cadrul juridic

A — *Codul vamal*

8. Din articolul 4 din Codul vamal rezultă că, în sensul codului menționat, prin „datorie vamală la import” se înțelege obligația unei persoane de a achita valoarea taxelor la import care se aplică anumitor mărfuri prin dispozițiile în vigoare ale Comunității. Destinația vamală a mărfurilor reprezintă, printre altele, plasarea mărfurilor sub un regim vamal sau reexportarea lor de pe teritoriul vamal al Comunității Europene. Un regim vamal reprezintă, printre altele, antrepozitul vamal.

9. Regimul antrepozitului vamal este un regim suspensiv care reprezintă un regim vamal cu impact economic în sensul articolului 84 alineatul (1) literele (a) și (b) din Codul vamal.

10. Din articolul 98 alineatele (1) și (2) din Codul vamal rezultă că regimul de antrepozit vamal permite depozitarea într-un antrepozit vamal a mărfurilor necomunitare fără să fie supuse drepturilor de import. Expresia „antrepozit vamal” desemnează orice loc aprobat de autoritățile vamale și aflat sub controlul lor, unde mărfurile pot fi depozitate în condițiile prevăzute de acest cod.

11. Potrivit articolului 99 din codul menționat, antrepozit privat reprezintă un antrepozit vamal rezervat antrepozitării mărfurilor de către antrepozitar. Deținătorul antrepozitului este persoana autorizată să gestioneze antrepozitul vamal. Antrepozitarul este persoana obligată prin declarația de plasare a mărfurilor sub regimul de antrepozit vamal sau căreia i se transferă drepturile și obligațiile unei astfel de persoane.

12. Articolul 105 primul paragraf din Codul vamal prevede:

„Persoana desemnată de autoritățile vamale ține evidența operativă a tuturor mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal într-o formă aprobată de autoritățile respective. [...]”

13. Articolul 107 din Codul vamal prevede:

„Mărfurile plasate sub regimul de antrepozit vamal sunt înscrise în evidența operativă prevăzută la articolul 105 de îndată ce sunt aduse în antrepozitul vamal.”

14. Titlul VII din Codul vamal, intitulat „Datoria vamală”, conține, în capitolul 2 din acesta, dispozițiile privind nașterea datoriei vamale.

15. Articolul 201 din Codul vamal enunță norma de principiu în termenii următori:

„(1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import

sau

(b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

(2) O datorie vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.

[...]”

16. Articolul 204 din Codul vamal prevede o categorie suplimentară în termenii următori:

„(1) O datorie vamală la import poate să ia naștere prin:

(a) neexecutarea uneia dintre obligațiile care rezultă, în privința mărfurilor supuse drepturilor de import, din depozitarea lor temporară sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate

sau

[...]

în alte cazuri decât cele menționate la articolul 203 doar dacă nu se stabilește că acele omisiuni nu au un efect semnificativ asupra utilizării corecte a regimului de depozitare temporară sau a regimului vamal în cauză.

(2) Datoria vamală ia naștere fie în momentul în care obligația a cărei neexecutare generează datorii vamale încetează a mai fi îndeplinită, fie în momentul în care mărfurile sunt plasate sub regimul vamal în cauză, atunci când se stabilește ulterior că o condiție care reglementează plasarea mărfurilor sub regimul respectiv sau acordarea unei rate reduse sau zero a drepturilor de import ținând seama de destinația mărfurilor nu a fost îndeplinită în fapt.

[...]”

B — *Regulamentul de aplicare*

17. Codul vamal este completat de Regulamentul de aplicare (CEE) nr. 2454/93 [5].

18. Articolele 529 și 530 din Regulamentul de aplicare conțin dispoziții referitoare la ținerea unei evidențe operative în antrepozitul vamal.

5 — Regulamentul Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 993/2001 de al Comisiei din 4 mai 2001 (JO L 141, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 5, denumit în continuare „Regulamentul de aplicare”).

19. Articolul 529 alineatul (1) din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„Evidențele operative trebuie să prezinte în orice moment situația reală a stocurilor de mărfuri aflate încă sub regim de antrepozit vamal. La termenele precizate de autoritățile vamale, deținătorul antrepozitului are obligația de a depune la biroul de control, în termenele stabilite, inventarul stocurilor respective."

20. Potrivit articolului 530 alineatul (3) din Regulamentul de aplicare:

„Înscrierea încheierii regimului în evidența operativă a mărfurilor are loc până la plecarea mărfurilor din antrepozitul vamal sau din depozitul titularului."

21. Articolul 859 din Regulamentul de aplicare prevede cazurile în care neexecutarea unei obligații la care se referă articolul 204 alineatul (1) din Codul vamal nu conduce la nașterea unei datorii vamale pentru motivul că omisiunile nu au avut un efect semnificativ asupra corectitudinii operațiunii de depozitare temporare sau a regimului vamal considerat[6].

III — Acțiunea principală, întrebarea preliminară și procedura în fața Curții

22. Eurogate Distribution este autorizată să administreze un antrepozit vamal privat din anul 2006. Evidența operativă legată de acest antrepozit vamal este ținută, conform autorizației, prin intermediul unui program informatic.

23. În calitate de deținător al antrepozitului, Eurogate Distribution a adus în antrepozitul său vamal privat mărfuri necomunitare care provin de la clienții săi pentru a le reexpedia în afara teritoriului Uniunii Europene. Odată cu scoaterea mărfurilor din antrepozitul vamal, s-au întocmit declarații vamale pentru reexport și mărfurile au fost efectiv exportate în afara teritoriului vamal.

24. Cu toate acestea, cu ocazia unui control vamal s-a constatat că scoaterea de mărfuri în litigiu nu a fost înscrisă în evidența operativă decât la sfârșitul unei perioade cuprinse între 11 și 126 de zile după scoaterea lor efectivă, și anume prea târziu potrivit articolului 105 primul paragraf din Codul vamal coroborat cu articolul 529 alineatul (1) și cu articolul 530 alineatul (3) din Regulamentul de aplicare.

25. Prin decizia de impunere din 1 iulie 2008, Hauptzollamt a impus taxe la import cu taxa pe valoarea adăugată corespunzătoare asupra mărfurilor înscrise tardiv. Eurogate Distribution a depus o reclamație.

26. După remiterea unei părți a taxelor, acordată prin decizia din 11 august 2009, Hauptzollamt a respins, prin decizia din 8 decembrie 2009, ca nefondate restul motivelor reclamației depuse de Eurogate Distribution, întrucât înregistrările făcute cu întârziere în evidențele operative au determinat, prin încălcarea obligației din cadrul regimului de antrepozit vamal, nașterea unor datorii vamale în conformitate cu articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal. În această privință, instanța de trimitere arată că neglijența vădită săvârșită de Eurogate Distribution nu ar permite să se considere că încălcarea menționată nu a avut consecințe asupra funcționarii corecte a regimului vamal, astfel încât, în speță, condițiile prevăzute la articolul 859 din Regulamentul de aplicare nu ar fi îndeplinite.

27. În consecință, Eurogate Distribution a formulat o acțiune în fața Finanzgericht Hamburg în vederea obținerii anulării deciziei de impunere din 1 iulie 2008, astfel cum a fost modificată prin decizia din 11 august 2009 și confirmată prin decizia din 8 decembrie 2009, invocând în special că înscrierea tardivă a scoaterii mărfurilor din antrepozitul vamal în evidența operativă nu ar constitui o încălcare a

6 — Precizăm că, potrivit unei jurisprudențe constante, condițiile de aplicare a acestei dispoziții nu sunt îndeplinite în speță.

obligațiilor în sensul articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, în măsura în care această obligație de înscriere, care ar rezulta din dispozițiile articolului 105 din Codul vamal coroborat cu articolul 530 alineatul (3) din Regulamentul de aplicare, nu ar trebui executată decât după încheierea regimului de antrepozit vamal.

28. Hauptzollamt contestă această analiză pentru motivul că evidența operativă nu ar fi o obligație aplicabilă după încheierea regimului în cauză. Înscrierea contabilă menționată ar trebui, dimpotrivă, să fie efectuată în timpul regimului de antrepozit vamal sau chiar în momentul încheierii regimului menționat. Potrivit Hauptzollamt, procedura de antrepozit vamal s-ar fi încheiat în speță numai după scoaterea mărfurilor necomunitare, odată cu plasarea acestora de către autoritățile vamale în regim de tranzit ca nouă destinație vamală.

29. Instanța de trimitere consideră că teza potrivit căreia încălcarea obligației de înscriere imediată a scoaterii mărfurilor în evidența operativă ar avea drept rezultat nașterea unei datorii vamale poate fi pusă la îndoială.

30. În această privință, instanța de trimitere subliniază că, potrivit analizei propuse de o parte a doctrinei germane privind fundamentul modului de redactare a articolului 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal, se poate susține că, în speță, încălcarea obligației are loc „în timpul" utilizării regimului vamal și nu poate fi „determinată" de utilizarea menționată, astfel încât nu ar fi luat naștere nicio datorie vamală. Pe de altă parte, în măsura în care mărfurile ar fi primit deja o nouă destinație vamală în momentul scoaterii din antrepozitul vamal și în care prin încălcarea obligației nu s-ar mai fi adus atingere statutului vamal al mărfurilor, instanța de trimitere ridică problema dacă mai poate să ia naștere efectiv o datorie vamală sau dacă anumite încălcări procedurale nu ar trebui să fie sancționate în alt mod.

31. Apreciind că soluționarea litigiului cu care este sesizat impune interpretarea dreptului Uniunii, Finanzgericht Hamburg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 204 alineatul (1) litera (a) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că, în cazul mărfurilor necomunitare care s-au aflat în regim de antrepozit vamal și cărora li s-a atribuit, odată cu încheierea regimului de antrepozit vamal, o nouă destinație vamală, neîndeplinirea obligației de a înscrie încă de la încheierea regimului de antrepozit vamal scoaterea mărfurilor din antrepozitul vamal în programul informatic conceput în acest scop, iar nu abia mult mai târziu, dă naștere unei datorii vamale pentru mărfurile în cauză?"

32. Eurogate Distribution, guvernul ceh și Comisia Europeană au prezentat observații scrise.

33. Eurogate Distribution, guvernul italian și Comisia au fost reprezentate în cadrul ședinței comune cu cauza C-262/10, care a avut loc la 1 decembrie 2011.

IV — Analiză

34. Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că neexecutarea obligației de a înscrie scoaterea unor mărfuri necomunitare din antrepozitul vamal în evidența operativă concepută în acest scop cel mai târziu în momentul scoaterii mărfurilor respective dă naștere unei datorii vamale pentru mărfurile în cauză.

35. Prin urmare, Curtea este chemată să precizeze care sunt condițiile care trebuie respectate în cadrul regimului de antrepozit vamal și a căror încălcare dă naștere unei datorii vamale.

36. În speță, nu este vorba despre nerespectarea completă a dispozițiilor aplicabile și cu atât mai puțin despre un refuz de a coopera cu autoritățile vamale. Astfel, regimul de antrepozit vamal s-a desfășurat corect în acțiunea principală, cu excepția obligației de a proceda la înscrierea în evidența operativă în termenele legale.

37. Ținând cont de conexitatea prezentei cauze cu cauza C-262/10, considerăm oportun, pentru a evita repetarea, să ne referim la concluziile noastre prezentate în această din urmă cauză.

38. Pentru motivele prezentate în cauza Döhler Neuenkirchen (punctele 35-37), constatăm că nașterea unei datorii vamale este consecința obiectivă a producerii faptelor generatoare enunțate de Codul vamal care constau fie în punerea în liberă circulație legală, fie în neîndeplinirea unor obligații.

39. În ceea ce privește în special evidența operativă, obligația de a ține o evidență operativă a mărfurilor plasate sub regimul de antrepozit vamal prevăzută la articolul 105 din Codul vamal trebuie considerată o obligație esențială. În plus, articolul 529 alineatul (1) din Regulamentul de aplicare precizează că „evidențele operative trebuie să prezinte în orice moment situația reală a stocurilor de mărfuri aflate încă sub regim de antrepozit vamal”.

40. În consecință, atunci când lipsesc elementele necesare aplicării corecte a regimului controlului vamal, în sensul articolului 529 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul de aplicare, nu se poate considera că obligația ținerii unei evidențe operative este îndeplinită. Din aceasta rezultă o neîndeplinire a unei obligații esențiale a regimului controlului vamal[7].

41. Curtea a avut recent ocazia, în Hotărârea Société Groupe Limagrain Holding, citată anterior, să se pronunțe asupra funcției evidenței operative în cadrul beneficiului de plată în avans a unei restituiri la export. În această hotărâre, beneficiul menționat era condiționat în special de proba că produsele pentru care fusese prezentată o declarație de plată fuseseră plasate și au rămas sub control vamal până la exportul lor. Curtea a observat că împrejurarea de a supune aceste produse regimului de control vamal are drept finalitate să garanteze identitatea produselor menționate în declarația de plată cu produsele exportate efectiv. În cazul neexecutării corespunzătoare a plasării sub regimul antrepozitului vamal, proba faptului că mărfurile menționate în declarația de plată a unui avans au fost într-adevăr exportate nu poate fi efectuată în mod satisfăcător. Curtea a asimilat unei retrageri de la controlul vamal ipoteza în care nu a fost respectată obligația de a ține, în conformitate cu reglementarea vamală a Uniunii, o evidență operativă a produselor plasate sub acest control. În ambele cazuri, autoritățile vamale sunt lipsite de posibilitatea de a controla circuitul produselor în cauză și, în consecință, de a asigura respectarea condițiilor legate de sistemul de plată în avans a restituirii la export[8].

42. Spre deosebire de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Société Groupe Limagrain Holding, citată anterior, în care nu a fost ținută nicio evidență operativă, în prezenta cauză, o astfel de evidență operativă a fost ținută, însă cu o întârziere cuprinsă între 10 și peste 100 de zile. Pe de altă parte, se pare că autoritățile vamale ar fi primit totuși declarații privind noua destinație vamală a mărfurilor în vederea încheierii regimului de antrepozit vamal. Cu toate acestea, din legislația aplicabilă nu reiese că, într-o situație precum cea din acțiunea principală, o declarație vamală poate înlocui executarea corectă a obligației de ținere a evidenței operative în cadrul regimului de antrepozit vamal.

7 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 27 octombrie 2011, Société Groupe Limagrain Holding (C-402/10, Rep., p. I-10827, punctele 33-37).

8 — Hotărârea Société Groupe Limagrain Holding, citată anterior (punctele 4346).

43. În plus, remarcăm că instanța de trimitere nu a calificat faptele din acțiunea principală drept „sustragere de sub supravegherea vamală”, în sensul articolului 203 din Codul vamal, ci drept „neexecutarea unei obligații”, în sensul articolului 204 din codul menționat. Întrucât întrebarea nu se referă la domeniul de aplicare respectiv al articolelor menționate, trebuie să se pornească de la teza că se impune aplicarea articolului 204 din Codul vamal [9].

44. Pe de altă parte, trebuie să se arate că înscrierea tardivă în evidența operativă nu se numără printre evenimentele despre care se poate considera că „nu au un efect semnificativ” asupra funcționării corecte a regimului vamal în cauză, întrucât un astfel de eveniment nu figurează pe lista exhaustivă de la articolul 859 din Regulamentul de aplicare [10].

45. Eurogate Distribution invocă de asemenea caracterul vădit excesiv al consecinței consecutive unei simple nereguli săvârșite din neglijență, în măsura în care legislația germană ar lega nașterea datoriei vamale de perceperea unei taxe pe valoarea adăugată la import. În ceea ce ne privește, observăm că legătura pe care legislația germană ar prevedea-o între perceperea taxelor vamale și impunerea unei taxe pe valoarea adăugată la import nu face obiectul trimiterii preliminare. Prin urmare, nu se impune să se analizeze și această chestiune, deși nu considerăm că problemele ridicate de Comisie în legătură cu conformitatea legăturii respective cu dreptul Uniunii în materia taxei pe valoarea adăugată sunt lipsite de pertinență.

46. În orice caz, trebuie să se preia două observații care figurează în concluziile privind cauza C-262/10.

47. În primul rând, obligația de a plăti taxe vamale într-un asemenea caz nu constituie o sancțiune administrativă, fiscală sau penală, ci simpla consecință a constatării neîndeplinirii condițiilor impuse pentru a obține avantajul care rezultă din aplicarea regimului de antrepozit vamal, determinând inaplicabilitatea suspendării și justificând, în consecință, impunerea taxelor vamale [11]. În această privință, facem trimitere la punctele 5559 din concluziile noastre prezentate în cauza C-262/10.

48. În al doilea rând, remarcăm că, potrivit Codului vamal, o datorie vamală nu corespunde noțiunii de datorie vamală „economică”, potrivit căreia o datorie vamală ia naștere numai în ceea ce privește mărfurile puse în liberă circulație. Prin urmare, problema dacă mărfurile în cauză au fost sau nu au fost în final puse în liberă circulație nu este relevantă. În consecință, taxele vamale pot fi de asemenea percepute asupra mărfurilor care au părăsit efectiv teritoriul Uniunii [12].

9 — În ceea ce privește domeniul de aplicare respectiv al articolelor 203 și 204 din Codul vamal, a se vedea Hotărârea din 12 februarie 2004, Hamann International (C-337/01, Rec., p. I-1791, punctul 28).

10 — Caracterul exhaustiv al enumerării cuprinse în această dispoziție a fost confirmat de Curte în Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke (C-48/98, Rec., p. I-7877, punctul 43).

11 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 2000, Emsland-Stärke (C-110/99, Rec., p. I-11569, punctul 56), și Hotărârea din 4 iunie 2009, Pometon (C-158/08, Rec., p. I-4695, punctul 28).

12 — Chiar dacă taxele vamale au ca scop în special să protejeze producția națională de concurența externă („Wirtschaftszollgedanke” în limba germană), nu este mai puțin adevărat că aplicarea normelor în materie este mecanică și formală, ceea ce poate conduce la situații în care taxe vamale sunt impuse deși nu este impusă nicio protecție, în lipsa punerii în liberă circulație a mărfurilor în cauză. A se vedea Willemoes Jørgensen, C., *Toldskuldens opståen og ophør*, Copenhaga, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2009, p. 148, precum și Hotărârea din 29 aprilie 2004, British American Tobacco (C-222/01, Rec., p. I-4683, punctul 55).

V — Concluzie

49. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă în modul următor la întrebarea preliminară adresată de Finanzgericht Hamburg:

„Articolul 204 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 648/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 2005, trebuie interpretat în sensul că, în cazul mărfurilor necomunitare, neîndeplinirea obligației de a înscrie încă de la încheierea regimului de antrepozit vamal scoaterea mărfurilor din antrepozitul vamal în evidența operativă concepută în acest scop cel mai târziu în momentul scoaterii acestor mărfuri din antrepozitul vamal dă naștere unei datorii vamale pentru mărfurile menționate, chiar dacă acestea au fost reexportate.”